

Het Werk van Trudie van Haaster

Iedereen heeft de behoefte om uitdrukking te geven wat in hem leeft.

Trudie van Haaster doet dit door te werken met restmaterialen van textiel en textile art technieken, Deze passie is de drijfveer voor het geduldig blijven onderzoeken en experimenteren door bestaande technieken te perfectioneren en nieuwe bewerkingsmogelijkheden te ontdekken

Trudie: "Mijn inspiratie vind ik in dat wat er is. Dat bepaalt mijn werk. Ik bedenk het niet maar het ontstaat en vaak is het voor me zelf ook verrassend. Mijn uitdaging is om te laten zien dat er kwaliteit, kunst en exclusieve designs en objecten te maken zijn van materiaal dat er al is." Het is fijn dat mensen leren zien hoeveel schoonheid er zit in rest materiaal

Trudie van Haaster: is een beeldend textile kunstenaar, met theatrale fysieke achtergrond (o.a. Grotowsky)

Grondlegger van verschillende theatergroepen en oprichter van het RecycleLAB Bilthoven.

Zij heeft in het RecycleLAB kunst, hergebruik van textiel, atelier en expositieruimte bij elkaar weten te brengen.

Per 1 juli 2019 is de winkel overgenomen en concentreert zij zich op het onderzoeken het exposeren van haar werk.

Zij is genomineerd voor het groene lintje 2019 en in 2017 als meest duurzame winkel Bilt/Bilthoven. Voorts organiseerde zij o.a. de expositie textile art & Fashion in 2018 tijdens de week van de duurzaamheid. Ook deed ze mee aan de Future Fashion Pioneer van de VPRO. Trudie appliqueert kleding en maakt in opdracht werk met textile art technieken.

www.trudievanhaaster.nl

Interview Trudie door Gea Schonewille. Over de Belletjes – de Sprong & Let Go

Gea: Ik stel je deze vragen omdat het natuurlijk wel een logisch verhaal moet zijn.

Waarom begon je, wat wilde je? Wat werd je door het werken duidelijk. Waar zie jij dat de volgende stap naar toe gaat. Duidelijk is dat de basis, stof of textiel is. Maar hoe ga je de strijd ermee aan en hoe ontstaat er iets. En wat zijn dan de belangrijkste stappen. Ik zie dat je los wilt komen uit het oude patroon, maar waar wil je los van komen – wat is de essentie.

Ik begrijp dat de reden dat je los van het geijkte wil komen, belangrijker is dan het product dat gaat ontstaan.

Of is het een logisch gevolg van ...hoe je begon...waar je naar toe gaat ... wat je wil loslaten

Trudie: Dat heb je goed gezien. Ik ga namelijk telkens naar iets anders. Ik maak geen hele serie van iets wat ik ontdekt heb.... Dat is niet waar ik naar streef. Het is meer het proces van het loskomen van de patronen die opgebouwd zijn. Hoe kan ik mijn authenticiteit naar buiten laten komen. Er is dan iets anders dan het gemaakte object wat me de impuls geeft om weer iets nieuws te maken. Dat klinkt misschien als hocus pocus, maar dat is het helemaal niet voor mij. Het is luisteren naar iets wat buiten mijn eigen patroon veel wezenlijker is. Dat is waar ik naar wil luisteren, vaak weet ik aan het begin niet wat er dan uit gaat komen. Maar als ik blijf luisteren naar wat zich aandient dan ontstaat er een nieuw werk.

Gea. Maar het gebeurt wel doordat je die stof gebruikt, of een beeld ziet wat je als leidraad gebruikt.

Trudie: Precies, zo ook bij dit laatste werk. Het uitgangspunt was iets wat uit zijn huid kruipt en een lege huls of cocon achter laat. Dat kan een slang een vlinder maar ook een Tarantella zijn, die stappen letterlijk ook uit hun huid om te kunnen groeien. Dit is voor mij hetzelfde als het oude los te laten, uit je vaststaande patroon te stappen. Om dit vorm te geven wilde ik een cocon of huls maken. Daar heb ik als basis een paspop voor gebruikt. Ik heb oud kant gezocht omdat dit materiaal voor mij voor de kwetsbaarheid staat en heb daar een soort huls van gemaakt. Voor de vorm had ik versteviging nodig. Daardoor werd het meer een sculptuur. Hier bepaalt dus het materiaal. Intussen kreeg ik een helderder beeld over de cocon of huls en zag ik de verbinding met de huid. De huid is het eerste contact en de uitdrukingsvorm en het is de vorm die we loslaten zodat er iets anders ontstaat. Dat is waar ik in geloof. Toen ik deze vorm gemaakt had, voelde ik dat er nog iets ontbrak. De huid is niet enkel een huls of cocon, niet alleen kwetsbaar, maar het kan ook een harnas, een gevangenis. Een harnas of gevangenis die niet alleen maar vervelend hoeft te zijn maar ook heel comfortabel is. Zo comfortabel dat je het niet eens meer merkt omdat het zo dicht bij is, zo met je verweven is waardoor je je veilig waant. Maar die je, als je wilt groeien toch echt moet loslaten. De tarantella stapt ook uit zijn cocon omdat het wil groeien! In deze tijd is het ook voor ons allemaal belangrijk dat we uit onze oude patronen stappen en het nieuwe denken omarmen. Groei en verandering hoort er bij, is het leven. Daarom heb ik dit object "Let Go" genoemd.

Hierdoor sloot dit object "Let Go" aan bij de andere twee objecten, De Sprong en de Belletjes. De objecten laten voor mij een innerlijk proces zien "De belletjes" was het eerste wat ik maakte wat naar 3D toe ging. Deze vorm van de belletjes voegde voor mij een totaal nieuwe dimensie toe in het werken met textiel. Daarvoor was het allemaal 2-dimensionaal wat ik maakte. Het moment dat de belletjes ontstonden was zo verrassend. Precies als wanneer je bv een heet voorwerp, een heat-gun of strijkijzer boven een polyester stof hangt, en de stof opeens opbult en een heel andere vorm en structuur krijgt. Je verander iets wat plat is in een bol. Die belletjes waren een enorme stap, Voor mij voelde dat er iets bewoog, alsof het gemaakte ging leven en als vrije vorm naar buiten kwam. Iets authentieks uitdrukken gebeurt zonder nadenken, zonder mind, en het voelt geweldig als dat gebeurt. Je bedenkt het niet, het ontstaat. Iets komt naar buiten, wordt voelbaar – werkbaar en is in principe vrij. Daarna ontstond "de sprong". Dit was voor mij echt een sprong. Al die bolletjes zijn bouwstenen, die een onnoemelijke hoeveelheid aan mogelijkheden bieden.

Je kunt er allerlei vormen van maken, door enkel die bolletjes aan elkaar te verbinden. Het gaf mij het een nog groter gevoel van vrijheid, te kunnen vormgeven van binnenuit, van wat ik ben en verbindingen maken. De sprong maakt ook letterlijk een sprong en verbindt de textiel met een beeld een sculptuur en met bv sieraden. Het creëren werd vrijer. Het nieuwste werk noem ik daarom "Let Go" en is een heel belangrijk onderdeel van dit hele proces. Namelijk : Je komt naar buiten, maakt verbindingen, bouwt, een patroon ontstaat en dan laatje het weer los. Om te blijven vernieuwen is loslaten het belangrijkste. [Dat geeft de groei, de opening naar een blijvende vernieuwing.

Gea: Je bent begonnen met textiel draagbaar te maken, maar in de laatste drie werken ga je meer naar sculpturen toe. Ik ben benieuwd hoe dat er dan over 5 jaar uitziet

Trudie: Ik voel veel behoefte om door te gaan richting sculpturen. Maar wil het laten ontstaan, en zie wel waar het naar toe leidt.

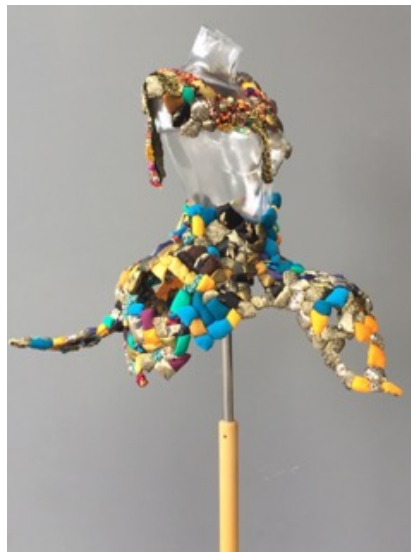
Misschien was "Let Go" het laatste object in verbinding met Fashion. Misschien helemaal niet.

Gea: Ja dit kun je nog allemaal uitleggen, misschien is je volgende stap dat je dit niet meer kunt. Het is dan wat het is.

Trudie: ik weet niet of ik daar kom, (lacht), Daar zal ik nog een hoop voor moeten loslaten, weet niet of ik zoveel kan loslaten. Weet niet of dat mijn weg is. Belangrijk is nu het loslaten en open staan. Voel dat dat belangrijk is. Niet alleen voor mij persoonlijk maar voor deze tijd. Omdat ik voel dat er een nieuwe tijd aanbreekt, een nieuw denken en daar wil ik me graag voor openstellen.

De belletjes

De sprong

Let go